

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
Посл.број Гж.1718/14
Дана, 20. 5. 2015. године
НОВИ САД

У ИМЕ НАРОДА!

Апелациони суд у Новом Саду у већу састављеном од судија Душице Шалић, председника већа, Оливере Пејак Прокеш и Љиљане Цицмил, чланова већа, у правној ствари тужиоца „Г.С.В.“ АД из Н.С., ... , кога заступа Д.М. адвокат у Н.С. против тужене Р.С. – У.Ц. – Ц.Н.С., коју заступа Р.ј.п., Одељење у Н.С., ради накнаде штете, одлучујући поводом жалби парничних странака против пресуде Вишег суда у Новом Саду пословни број П. 7/2013 од 13.02.2014. године, након одржане расправе пред другостепеним судом, дана 20.5.2015. године, донео је следећу

ПРЕСУДУ

Жалбе тужиоца и тужене се **ОДБИЈАЈУ**, па се пресуда Вишег суда у Новом Саду пословни број П. 7/2013 од 13.2.2014. године **ПОТВРЂУЈЕ**.

Одбијају се захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом Вишег суда у Новом Саду пословни број П. 7/2013 од 13.02.2014. године тужбени захтев је делимично усвојен и обавезана је тужена Р.С. – У.ц. – Ц.Н.С. да тужиоцу „Г.с.в.“ АД из Н.С. исплати на име накнаде штете износ од 27.884.373,01 динара са законском каматом од дана пресуђења па до исплате. Одбијен је тужбени захтев тужиоца на име накнаде штете преко досуђеног а до траженог, за износ од 1.114.884,01 динара са законском затезном каматом почев од 15.08.2008. године па до исплате. Одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да тужиоцу на име неоснованог обogaђења – измакле користи, исплати износ од 46.396.595,48 динара са припадајућом законском затезном каматом почев од 30.08.2013. године па до исплате а све у року од 15 дана. Обавезана је тужена да тужиоцу надокнади парничне трошкове у износу од 740.238,30 динара у року од 15 дана под претњом извршења.

Тужилац је жалбу изјавио против одбијајућег дела пресуде и то из свих законских разлога. Тражио је накнаду трошкова првостепеног и другостепеног поступка.

Тужена је изјавила жалбу због битне повреде одредаба парничног поступка погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Посебно је указано на постојање битне повреде одредаба парничног поступка из чл.361. ст.2 тач.12. ЗПП. Тужена је тражила накнаду трошкова првостепеног и другостепеног поступка.

Након што је у смислу члана 369. ст.3. и 370. ст.1 ЗПП, отворио расправу пред другостепеним судом и извео доказ допунским саслушањем вештака З.Ж., на основу свих изведених доказа и чињеница које је правилно утврдио првостепени суд, утврђено је следеће:

Дана 10.03.1999 године је од стране С.у.ц., Ц.Н.С. сачињен записник број ... због неодговарајућег пријављивања робе, у смислу чл.188. Царинског закона, а прегледом робе је утврђено да се ради о готовим производима у растављеном стању и то: 40 комада бежичних телефона, 1.660 комада телефонских апарата, 40 комада телефонских централа, 240 комада телефакса и 18 комада картица са кућиштем за проширење капацитета телефонских централа, а да је ова роба пореклом из М. Наредбом комисије за прекршаје број П. 553/99 од 17.03.1999. године покренут је прекршајни поступак против окривљеног правног лица „С.в.“ АД Н.С., правног претходника овде тужиоца, као и против одговорног лица, а поводом прекршајне пријаве број 07-86 од 17.03.1999. године због прекршаја из чл.188. ст. 1. тач. 1. Царинског закона. Дана 05.04.1999. године С.у.ц., Ц.Н.С., Комисија за прекршаје је донела решење пословни број П.553/99 којим су АД „С.в.“ из Н.С. као правно лице, као и директор овог правног лица, М.Н., као одговорно лице, оглашени одговорним за напред наведени прекршај, па су кажњени новчаном казном, овде правни претходник тужиоца, као правно лице, у износу од 700.000,00 динара и М.Н., директор, као одговорно лице, у износу од 900,00 динара. Истовремено је одређено да се на основу чл. 200. ст. 1. тог Закона одузима роба која је предмет наведеног царинског прекршаја, у укупној вредности од 244.341,00 ДЕМ, односно 1.466.046,00 динара, а које одузимање робе је извршено 10.03.1999. године. Одлучујући по изјављеној заједничкој жалби од стране АД „С.в.“ и М.Н., Савезно веће за прекршаје СРЈ је дана 28.05.1999. год., донело решење Пжц. бр. 854/99 којим је одбило жалбе и потврдило ожалбено решење.

Тужилац и одговорно лице код тужиоца су поднели захтев за судску заштиту, па је Савезни суд дана 22.3.2000. године, донео пресуду број Пзс. 111/99 којом је захтев за судску заштиту уважио и укинуо решење Савезног већа за прекршаје број Пжц. 854/99 од 28.5.1999. године и решење комисије за Царинске прекршаје Ц.Н.С. број П. 553/99 од 5.4.1999. године и предмет вратио првостепеном органу на поновни поступак. С.у.ц., Ц.Н.С., Комисија за прекршаје, у поновљеном поступку је дана 7.12.2001. године донела решење број П. 710/00, па је правног претходника тужиоца и М.Н., тадашњег директора, огласила одговорним за прекршај из чл.188. ст. 1. тач. 1. Царинског закона и казнила новчаном казном и то правно лице у износу од 700.000,00 динара и М.Н. као одговорно лице у износу од 900,00 динара. Савезно веће за прекршаје је донело решење 19.4.2002. године којом је одбило жалбу и потврдило ожалбено решење од 7.12.2001. године.

Тужилац је 21.6.2002. године Савезном суду у Београду поднео захтев за одлагање извршења прекршајног решења, јер је сматрао да у прекршајном поступку који је поново спроведен има повреда поступка, као и повреда материјалног права, да чињенице нису правилно утврђене.

Савезни суд је 3.10.2002. донео пресуду број Пзс. 75/2002 и уважио је захтев за судску заштиту тако што је преиначио решење Савезног већа за прекршаје број Пжц. 784/2001 од 19.4.2002. год, као и решење Комисије за прекршаје Ц.Н.С. број П. 710/99 од 7.12.2001. године, тако што је обуставио прекршајни поступак против окривљеног правног лица и одговорног лица, М.Н.

Дана 15.7.2002. године тужиоцу је наплаћена казна према решењу Комисије за прекршаје од 7.12.2001. године и то у укупном износу од 702.100,00 динара у коју је урачуната законска затезна камата на почетни износ од 700.000,00 динара и то за период од 10.7.2002. до 20.11.2002. године.

Тужилац је у извршном поступку наплатио од тужене, у периоду од 9.7.2008. године до **15.8.2008. године**, укупан износ од **28.994.381,29 динара**, и то: дана 3.8.2008. наплатио је износ од 4.514,922,56 динара, дана 11.8.2008. износ од 17.220.901,28 динара, дана 14.08.2008. износ од 615.412,54 динара, дана 31.12.2008. износ од 6.647.144,91 динар.

Тужена је у извршном поступку поднела предлог за противизвршење, тако да је дана 15.6.2009. године донето решење којим се тај предлог усваја и налаже извршном повериоцу (овде тужиоцу) да извршном дужнику врати у року од 8 дана износ од 24.428.628,73 динара са законском затезном каматом од 15.8.2008. године па до исплате. На наведено решење извршни поверилац (овде тужилац) изјавио је жалбу која је уважена и решењем Окружног суда у Новом Саду број Гж. 6773/09 од 4.11.2009. предмет је враћен на поновно одлучивање. У извршном предмету број И. 14544/10 предложено је да се застане са поступком против извршења, те је суд решењем од 31.3.2010. одредио застој поступка до правоснажног окончања поступка који се води у предмету Основног суда у Новом Саду број П. 2480/10.

На основу економско-финансијског вештачења, путем вештака З.Ж., које је извршено у складу са предлогом тужиоца тј. задатком из решења о вештачењу, утврђено је да је роба која је била предмет наведеног царинског прекршаја, а која је одузета 10.03.1999. године, техничко-технолошки застарела и више се не производи, те су узете у обзир цене репроматеријала које би по структури и особинама одговарале одузетој роби. Роба која је била предмет царинског прекршаја, у моменту одузимања је процењена на укупну вредност од 244.341,00 ДЕМ, односно 1.466.046,00 динара. Вредност одузетих добара на дан вештачења, износи 306.073,63 еура, а по средњем курсу НБС на дан вештачења од 96.9037 дин за 1 евро, а укупна вредност одузете робе је 29.659.667,22 динара. Износ царине на дан царине је 87.750,76 динара, а на дан вештачења је 1.775.294,21 динар. Вредност одузете робе умањено за обрачунату царину (валоризацијом износа од 87.750,76 дин путем законске затезне камате од дана царине до дана вештачења), износи 27.252.459,44 динара, а умањено за обрачунату царину од 87.750,76 динара и царинску основицу од 1.466.046,00 динара (укупно 1.775.294,21 динар), **износи 27.884.373,01 динар.**

Надаље, вештак З.Ж. је према предлогу тужиоца и датом задатку из решења суда, обрачун измакле користи извршио примењујући методологију која уважава биланс успеха тужиоца у времену од 1999. године (када је одузета роба), узимајући у обзир износ имовине који представља главницу основицу - 1.466.046,00 динара (то је вредност одузете робе) и 702.100,00 динара - износ плаћене новчане казне, до 30.8.2013. год, а коефицијент измакле користи обрачунат је по годинама и то у означеном периоду. На основу оваквих критеријума и начина израчунавања, према МРС (Међународни рачуноводствени стандарди) вештачењем је утврђено да **измакла**

корист тужиоца на новчана средства у висини од 1.466.046,00 динара, која је тужени користио у периоду од ... до ... год, односно новчана средства у висини од 702.00,00 динара, која је тужени користио у периоду од ... до ... год, на основу података биланса стања тужиоца за 1999., 2000., 2001., 2002., 2003., 2004., 2005., 2006., 2007., 2008., 2009., 2010., 2011., 2012 и 2013 годину, о просечно коришћеној пословној имовини у наведеним годинама (ангажованим средствима) и на основу података из биланса успеха тужиоца за све наведене године, о висини оствареног прихода износа пословних прихода тужиоца за све наведене године **износи 46.396.595,48 динара**.

На основу овако утврђених чињеница, првостепени суд је применом одредби 185. и 189. Закона о облигационим односима, као и чл. 220., 221. и 223. ЗПП, побијаном пресудом делимично усвојио тужбени захтев за накнаду штете на име одузете робе у износу од 27.884.373,01 динар, са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате, а одбио део захтева до траженог износа, за износ 1.114.884,01 динар са законском затезном каматом од 15.8.2008. године до исплате, као и део захтева на име неоснованог обогаћења – изгубљене добити у износу од 46.396.595,48 динара са законском затезном каматом од 30.8.2013. године до исплате.

Жалбе странака нису основане.

Испитујући побијану пресуду у границама разлога наведених у жалбама, пазећи по службеној дужности на битне повреде одредаба парничног поступка, сходно одредби члана 372. ст.2 ЗПП, овај суд налази да је првостепена пресуда донета без битних повреда одредаба парничног поступка, те да је на правилно утврђено чињенично стање правилно примењено материјално право.

Неосновано се жалбама истиче да је побијана одлука донета уз битну повреду одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП. У конкретном случају не постоји нити један разлог предвиђен чланом 361. став 2. тачка 12. ЗПП, који би довео до постојања ове битне повреде одредаба парничног поступка, јер одлука првостепеног суда не садржи недостатке због којих се не би могла испитати, будући да је суд дао ваљане разлоге о битним чињеницама, дати разлози нису нејасни или противречни, о битним чињеницама не постоји противречност између онога што се у разлозима решења наводи о садржини исправа, записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа или записника или изведеним доказима.

Након што је одржана расправа пред другостепеним судом на којој је допунски саслушан вештак З.Ж., ради разјашњења питања која се односе на примењену методологију финансијског вештачења, овај суд је нашао да је правилан закључак првостепеног суда да се потпуна накнада штете тужиоцу може остварити усвајањем дела тужбеног захтева који се односи на накнаду штете у вредности одузете робе, у износу од **27.884.373,01 динар** (вредност робе умањена за обрачунату царину од 87.750,76 дин, на царинску основицу од 1.466.046,00 дин.).

Тужена неосновано жалбом побија усвајајући део пресуде, јер је током поступка несумњиво утврђено да је тужиоцу одузета роба на основу решења царинског органа, које је стављено ван снаге, чиме је отпао основ туженог да користи одузету робу, а тужиоцу дао основ за накнаду штете. Висина штете је правилно утврђена економско-финансијским вештачењем, а такође је правилна одлука првостепеног суда да тужиоцу законска затезна камата припада од дана пресуђења, све у смислу одредбе члана 189. ст. 2 ЗОО, па тужилац неосновано жалбом побија пресуду у одбијајућем делу на име накнаде штете (ст. 3. изреке). Наиме, вештачењем од 24.5.2011. године је утврђена

висина штете, а након извршеног допунског вештачења од 11.9.2013. год., тужилац је поднеском од 1.10.2013. године, висину штете определио на износ од 28.998.381,39 динара, образлажући да тај износ представља укупан износ који је у извршном поступку тужилац наплатио од тужене. Дакле, не ради се о неком другом обрачуну висине штете, датом у допунском налазу вештака од 11.9.2013. године, те нису основани жалбени наводи тужиоца да му припада камата ни од 15.8.2008. године, а ни од дана прецизирања захтева, тј. поднеска од 1.10.2013. године. Стога су жалбе тужене и тужиоца против овог дела пресуде одбијене, а пресуда потврђена у ставу 1 и 2 изреке, сходно одредби члана 375 ЗПП.

Осим тога, тужилац несновано побија пресуду у одбијајућем делу (ст. 3 изреке) који се односи на накнаду за имаклу корист, јер током поступка није доказао своје потраживање на име накнаде измакле користи, имајући у виду примењену методологију економско-финансијског вештачења висине измакле користи. Наиме, одредбе чл.189. ст. 2. и 190. Закона о облигационим односима и актуелна судска пракса, намећу потребу да се измакла корист у конкретном случају има рачунати као просечна добит коју је тужилац могао основано очекивати према редовном току ствари (разлика између набавне вредности одузете робе – у овом случају робе у деловима, и продајне вредности робе – готови производи), што је изостало у налазу вештака З.Ж., јер такав задатак вештаку није дат, што је довело и до правилног одбијања тог дела тужбеног захтева.

Вештак је детаљно образложио методологију коју је применио и који су елементи који служе за обрачун коефицијента измакле користи следећи: а.) укупна пословна имовина - ангажована средства (просек, по годинама у посматраном периоду) и б.) висина оствареног пословног прихода по пословним годинама за посматрани период. Вредност укупно коришћене имовине добијен је на основу следећег обрасца: укупна пословна имовина на дан 1. јануар пословне године, плус укупна пословна имовина на дан 31. децембар пословне године, што подељено са 2 даје резултат који представља укупну пословну имовину за пословну годину (просек). Висина оствареног пословног прихода као елемента за обрачун измакле користи тужиоца утврђена је на бази података из биланса успеха за пословне године у посматраном периоду. Израчунавање коефицијента измакле користи тужиоца по основу елемената укупне имовине и пословног прихода тужиоца се добија на следећи начин: пословни приход пословне године подељено са укупном пословна имовина (просек) пословне године једнако је коефицијент измакле користи на ангажовану имовину – средства.

Међутим, овај суд налази да се применом овакве методологије, не може правилно утврдити реална висина измакле користи која је последица конкретног посла тј. одузимања робе у царинском поступку. У исказаним билансима успеха који се односе на укупно пословање тужиоца у посматраном периоду, а које је приложио тужилац, а вештак користио као основу за вештачење, није могуће издвојено посматрати само онај део који се односи на одузету робу из 1999. године, што је од значаја за ову конкретну парницу, од онога што представља укупно пословање тужиоца (на које су сигурно утицали и други фактори). Стога, овај суд налази да се применом одређеног коефицијента на вредност одузете робе, како је то вештак израчунао, не може утврдити реална висина измакле користи која је уследила због одузимања тачно наведених делова за које тужилац тврди да су били намењени за склапање и даљу продају. Стога је реална, стварна висина измакле користи у смислу одредби члана 189. ст. 2. и 190. ЗОО, остала неутврђена, а тужилац није предлагао вештачење другачијом методологијом. Како жалбени наводи тужиоца нису довели у сумњу правилност одлуке

првостепеног суда, овај суд је жалбу тужиоца одбио и пресуду у побијаном одбијајућем делу потврдио, применом члана 375. ЗПП.

Одлучујући о захтеву жалилаца за накнаду трошкова жалбеног поступка, овај суд је имао у виду да нису успели у жалбеном поступку, као и то да је тужилац, супротно законској обавези, у жалби само паушално поставио захтев за накнаду тих трошкова (у укупном износу од 180.000,00 динара), те је одбио захтев тужиоца и туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

ДУШИЦА ШАЛИЋ,с.р.

з.т.о.

Напомена:

Рев 1891/2015 од 09.09.2016.године одбијена је као неоснована ревизија тужене изјављена против одлуке Апелационог суда у Новом Саду Гж 1718/14 од 20.05.2015 године.